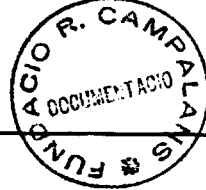

REDACCIO:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL SALUTACIO A LES JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

AQUEST Editorial va destinat a glòsar un esdeveniment que estem segurs que l'història recollirà un dia com un dels fets essencials en el redreçament del nostre poble. Un esdeveniment que no únicament ens ha omplert de joia als socialistes catalans — i que ha estat per a nosaltres la millor recompensa de tants anys de brega pacient i obscura — sino que senyala també, objectivament, una fita important en la reconstrucció del moviment obrer, esberlat per la guerra civil i per la dispersió i repressió que la seguien.

Aquest esdeveniment és la publicació d'ESPARTACUS i la constitució, a Catalunya, del BLOC DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA, del qual és portantveu.

Entenem-nos bé. Al Moviment som més aviat gasius per l'elogi, i no ens plau gens la demagògia, sobretot quan aquesta es fa damunt d'aquesta immensa força de transformació social que és la joventut. Precisament perquè respectem l'home jove i les extraordinàries puijances de creació que hi ha en la joventesa, pel sol fet d'ésser el que és: pura, inèdita, entusiasta, i no encara contaminada pel joc divers, i sovint negatiu o almenys limitatiu, de l'existència.

Es aquest respecte el que ha impedit sempre als socialistes l'aprofitament totalitari de «la joventut» (i encara més, naturalment, de l'infantesa). L'home jove és l'ésser que es llença ardidament a conquerir la veritat, passant per l'error si és necessari. Aturar-lo o mentir-li en aquesta cursa heroica és un veritable crim contra la vida i contra l'evolució social. I un crim que és finalment punit, el franquisme en sap alguna cosa. Altres règims, ben distints en certs aspectes, com els anomenats comunistes, comencen a no ignorar-ho amb conseqüències que són fàcilment previsibles.

Ningú no s'ha d'extranyar doncs el que salutem com un acompliment sigui sobretot aquesta realitat: que els homes joves de la nostra terra, nascuts sota el franquisme i la seva llosa de plom hagin estat capaços de trobar-se, de discutir, d'escrutar, d'aplegar-se, i de concretar tot això en un organisme que s'adreça a la Joventut i que vol fer-ne l'alçaprem per la redempció del nostre poble.

Que siguin socialistes ens importa molt. Però gairebé diríem que això és natural i — en el sentit estricte del mot — secundari. L'essencial és que siguin homes lliures. I homes lliures fets sota el franquisme: això és el que són. Per què — que ho sàpiga tot-hom — el Bloc de Joventuts Socialistes ha nascut a Catalunya i és fill d'inicia-

tives de joves treballadors i estudiants catalans, i el seu òrgan — si bé necessàriament editat a l'exterior — és enterament discutit i redactat a Catalunya per companys que o no havien nascut o no tenien 10 anys quan Franco es cregué guanyar la guerra. No és aquesta la millor mostra de la seva desfeta? I no és aquesta una gran fita per tots els catalans, per tots els demòcrates, per tots els obrers?

Heus ací per què diem que és natural que siguin socialistes. La recerca audaç de la veritat, sota l'estúpida dictadura de Franco i en el bell mig del segle XX, els havia de portar vers el socialisme. Vers la llibertat també, car — que és la llibertat sino la reconeixença del dret a cercar i proclamar la veritat — i del dret a l'error, com una exigència precisament d'aquesta recerca?

En la lluita per la transformació social aquest fet ens omple de responsabilitat a tots, i sobretot a les generacions que visqueren la guerra i la desfeta de la II República. Espanya és probablement l'únic Hoc del món — i en tot cas d'Europa — en el qual les generacions que avui sorgeixen a la vida política, troben plantejats i per a resoldre els mateixos problemes que tenien plantejats els seus pares, els seus avis i àdhuc els seus besavis. Com si la nostra vida política, durant aquest 150 anys que diem abans, hagués estat la llòbrega sinia arrossegada per un poble heroic, però entrebancant-se sempre als mateixos indrets i enfangant-se cada dia un xic més, al no deslliurar-se del jou que l'obliga a voltar, sempre a benefici dels mateixos. Els mateixos problemes, però terriblement agreujats i capaços d'obrir nous abims de sang o d'ensorrar definitivament els nostres fills en la misèria i l'esclavatge!

I heus ací que hi ha en l'afirmació d'aquests joves companys quelcom de difícilment explicable que ens sembla capaç de contribuir a treure les energies populars d'aquest cercle embrutidor en el qual van degradant-se.

Tot això és ja una realitat. Perquè plasmi un dia en la victòria real — la del socialisme — és simplement necessari mantenir i enfortir el diàleg fecund de l'experiència i de la voluntat de transformació. El Moviment Socialista de Catalunya fou creat per a propiciar-lo. I aquesta és la nostra salutació al Bloc de Joventuts Socialistes de Catalunya: l'afirmació d'una fraternitat que veu en la joventut d'avui la gran esperança del triomf socialista, perquè és l'expressió de la voluntat duradora que construirà l'esdevenidor.

Els treballadors demanen l'augment immediat de salaris

★ PER QUE S'HI OPOSA EL SENYOR ULLASTRES?

★ PROMESSES D'INVERSIONS DE LA BANCA PRIVADA D'ALEMANYA.

★ ES DAMUNT DE LA MISERIA DELS TREBALLADORS QUE EL CAPITALISME ESPANYOL PIDOLA L'ALMOINA DE LES BANQUES INTERNACIONALS.

La campanya per l'augment immediat de salaris, per l'establiment d'un salari mínim vital per una jornada de vuit hores, i per l'escala mòvil dels salaris tradueix una angoixant exigència popular. A les fàbriques, als tallers, als despatxos, entre els treballadors com entre els funcionaris obligats també a treballar més de dotze hores diàries per a subvenir les necessitats familiars, aquesta exigència s'expressa en la voluntat de combatre, quan arriba el moment, per obtenir-la. Fins al propi Caudillo ha arribat aquesta voluntat, que ha estat discutida en el Consell de Ministres. L'oposició d'Ullastres ha estat ferotge. El ministre de l'Opus Dei té raons clares — però injustes — per mantenir aquesta actitud, que és la de Franco. Durant el seu viatge per Alemanya i altres països ha demanat l'almoina de les banques privades europees. Al cap de tants anys, en efecte, «d'ajuda» americana, els dirigents franquistes s'adonen que sense importants inversions estrangeres la crisi de l'economia espanyola — balança comercial deficitària, utilitat industrial revellit, inflació permanent — entra en un període d'ensulsiada. I és damunt del manteniment de la misèria dels treballadors i dels salaris de fam, que Ullastres compta per atreure les inversions del capitalisme estranger, i obtenir un nou plaç.

Els treballadors, però, reaccionaran, i reclamaran amb vigor. Saben, després de l'opuscle publicat per Sanchez Mazas, de l'A. S. U., que Espanya ocupa el darrer lloc entre els països del món, en les estadístiques internacionals de consum de calories per habitants. Darrera Polònia, Itàlia, Egipte, Portugal... Vergonya de la dictadura!

Només una solució a aquesta realitat: reclamar, per tots els mitjans, l'augment general de salaris, la jornada de vuit hores amb un salari mínim vital, l'escala mòvil de salaris, el retorn de les llibertats sindicals i polítiques!

LES CONTRADICCIONS

Per M. SERRA I MORET

Jawaharlal Nerhu, el Primer Ministre de la Índia, és al nostre entendre la primera figura política de l'època actual. Fa deu anys que condueix i governa aquella diversitat de pobles apilonats a la vasta península que arrenca dels Himalaies i s'eixampla i s'afua fins a la punta del Cap Comorin en un desdori de llum tropical que torna verda la terra i la mar fosca i profunda.

Però tant com el seu succés de governant clarividenc és remarcable la seva capacitat de conductor, la seva mentalitat fina i culta, la seva posició ferma i digna, la seva independència moral, que produeixen el complex de l'home complet, no pas superior i excepcional ço que no ens plauria, sinó justament dotat, equilibrat, útil i necessari. Deixeble espiritual de Gandhi, educat en col·legis britànics, ric de la sensibilitat i de l'animisme hindú, fidel servidor del poble i defensor de la seva llibertat, el mateix ha conegut les presons i l'exili que les summitats del poder i sense exageració ni espectacle ha fet la seva tasca d'ordenador civil, sense capdilatge, amb un seguiment cada vegada més nodrit del millor del seu poble i de l'opinió internacional.

Nerhu no es un locutor fatigant ni un escriptor prolífic. No és avar ni reticent i fa el que ha de fer i diu el que ha de dir. Suava se li ha acudit adreçar un missatge als seus amics més apropats, un assaig planer, intrascendent, reflexions esquemàtiques que escaurien en una conversa col·loquial. Els seus amics les han difondides i han desvetllat interès pertot, especialment en les esferes intel·lectuals i polítiques de la Gran Bretanya i dels Estats Units on el pensament de Nerhu és analitzat amb cura com els metaloides i electrolits aurífics. I cal remarcar que comença per dir que no es creu amb la necessària claredat de pensament ni pot donar les respostes adients a les qüestions plantejades. «El que puc dir amb tota humilitat — afegeix — és que tinc totes aquestes qüestions fècades al cap i penso constantment com s'han de resoldre i àdhuc diria que anvejo els que tenen idees fixes i no s'han d'imposar l'esforç de furgar al fons dels problemes dels nostres dies».

Però Nerhu no tracta d'imitar-los ni pot resignar-se al fatalisme. Ell veu que les religions han caducat i han desil·lusionat els pobles, veu la part afirmativa de la religió comunista i la seva incrustació en la vida moderna i no es pot estar de dir que «els comunistes parlen molt de les contradiccions de la societat capitalista, veritats que revelen llurs anàlisis, però al mateix temps veiem creixer les contradiccions dins el marc rigid i estret del comunisme. La seva supressió de la llibertat individual provoca reaccions poderoses. El seu menyspreu pel que podriem senyalar com l'angle moral i espiritual de la vida decliva quelcom que és bàsic en l'home i li lleva l'escala de valors i el fonament d'una conducta. La seva constant associació amb la violència alenta una tendència malsana entre els homes».

En altra lloc, referint-se al comunisme, insisteix: «El seu llenguatge és de violència, el seu pensament és violent i no cerca de persuadir per mitjans democràtics i pacífics, sinó per coacció i, de fet, per destrucció i anihilament. El feixisme té el mateix repugnant aspecte de violència i extermini en les formes més brutals amb l'agravament que no compta amb cap ideologia presentable ni humana». I més avall remarca que aquest ha estat l'aspecte i la natura de moltes religions.

A nosaltres no ens cal el guiatge de Nerhu per a eixir del laberint que comporta aquesta mena de defoliació humana en el capvespre tardor que anem vivint. Ho hem conegut tot, tot: la violència de les religions imposades, la del comunisme autoritari, la del feixisme i el falangisme primaris, estrictament criminals. Hem viscut les experiències en forma aflitiva i la realitat ens ha donat el criteri fet. I cal només un elemental pudor físic per allunyar-se del feixisme i una relativa honestetat mental per alliberar-se del fardell de les religions positives i no caure en la del comunisme que té la seva església, la seva escolàstica, el seu dogma i, de fet, és una aberració amb aparell coercitiu com la Santa Inquisició. Així l'heretgia representa el triomf de la vida i de la intel·ligència i és anunci de redempció.

Si ens escaigués, com en altres ocasions havíem fet, de conversar amb Nerhu li diríem amb la mateixa humilitat que ell parla que les contradiccions no ens sorprenen ni ens estranyen el mateix en el comunisme que en les religions positives. Doctrina i contradicció són bessones i neixen alhora i quan s'esgota la dialèctica comença la violència. Per a sentar principis fixes cal suspendre el raonament, l'antinòmia del mateix discurs i donar per acabat el que no té acabament. Aquesta és la primera violència i d'ella se'n segueixen les altres fins al punt de matar albigesos perquè creuen massa en Deu, o de matar els lleals a la legalitat per auxilio a la

(Acaba a la pàg. central.)

UN PUNT MORT en la transformació social?

Per Pere CANALS I TOLOSA

Es una característica dels partits socialistes, per oposició als anomenats comunistes, el fer professió de democràcia. Aquesta característica determina en primer lloc, el que podriem dir-ne finalitat del socialisme, o sigui que és democràtica l'estructura socialista volguda per l'acció de transformació. Però influeix i condiciona l'acció de transformació mateixa, o sigui els mitjans i el camí a seguir per arribar a aquesta estructura socialista.

El fer professió de democràcia vol dir, en aquest ordre més immediat que és el que ens interessa ací, tenir en compte, la presència i l'acció d'altres grups ideològics, polítics, socials que poden ésser paral·lels i àdhuc oposats a la causa que es preté realitzar i respectar la llibertat dels ciutadans en el curs de la transformació social.

Aquesta forma d'actuació, a més de respectar els drets de l'home, implica l'avantatge que la transformació no és violenta, difícil d'assimilar per una societat fins a les capes profundes i estructures íntimes, sino que és més aviat una evolució en paral·lel a la de la mentalitat i consciència cívica dels ciutadans. Però existeix el perill, per al partit socialista que realitza aquesta acció, d'un cert enquistament, d'un acomodament al règim en el qual ha de treballar (i on de vegades ha de participar al govern); hi ha el perill, en fi, d'acceptar junt amb la democràcia les estructures actuals de la societat, i com a màxim, procurar estirar-les sense ultrapasarse els límits que la defineixen econòmicament.

Per a evitar-ho, els partits socialistes de l'Europa occidental han d'ésser partits d'avantguarda i de lluita, àdhuc si frueixen d'una majoria parlamentària, perquè el socialisme a més de l'oposició parlamentària de la dreta, té en contra l'estructura de la societat. Reconeixem, però, que és difícil guardar l'impenta i l'esperit de l'oposició quan formalment es gaudeix del poder.

El socialisme europeu ha de sortir reforçat d'aquesta conjuntura. Ha après ja clarament que el socialisme no acaba amb unes quantes nacionalitzacions (més bé diríem estatitzacions), i amb estirar la corda dels salaris fins al límit d'elasticitat de l'estructura capitalista, sino que és ací que comença la veritable transformació social. El socialisme sap i ha de dir que la democràcia no és una discussió alambicada de saló (i ni tant sols de Saló de Sessions del Parlament), sino que és la presa de consciència i l'esforç de solució, per contacte directe, dels problemes reals, petits i grans, a totes les escales de la vida social: ajuntaments, nació, món... I sobretot que, per nosaltres, socialistes, és necessari operar constantment una transformació i un avenç constant de la consciència popular, un manteniment i renovació continua de les pròpies inquietuts.

Es així com aconseguirem una integració real de les noves generacions al pensament i acció socialista: no considerant la «democràcia» com una forma de convivència social estàtica, sota unes estructures acceptades i indiscutibles, sino com un mitjà de transformació d'aquestes estructures vers la societat més justa que volem aconseguir.